

16.09.2022

Група ТУ-2. Основи трудового законодавства. Урок 16. Трудовий кодекс.

Кодекс законів про працю України

Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії.

Кодекс законів про працю України

Загальна інформація

Повна назва: Кодекс законів про працю України

Абревіатура: КЗпП

Номер: 322-VIII

Дати

Прийнятий: 10 грудня 1971

Діє/діяв з: 17 грудня 1971

Остання редакція: 4 лютого 2021

Статус: Чинний

Кодекс законів про працю України (скор. КЗпП) — кодекс, який регулює в Україні трудові правовідносини. Регулювання таких правовідносин фокусується на процесові оплатного виконання роботи (на відміну від регулювання оплатного виконання роботи в цивільних правовідносинах, яке фокусується передусім на її результатіві), тобто КЗпП регулює час роботи і відпочинку, заохочення та стягнення з працівників, гарантії для останніх із боку роботодавця тощо.

Опис

Кодекс законів про працю України було прийнято ще в радянський період і після проголошення незалежності України він не приймався в новій редакції, було лише додано та оновлено частину статей Кодексу, внаслідок чого він у цілому вважається застарілим нормативно-правовим актом.

Право на працю в Україні гарантоване статтею 43 Конституції України і КЗпП розвиває положення даної норми Основного закону. Право громадян України на працю — це право громадян України, що забезпечується державою, на одержання роботи з оплатою праці не нижче встановленого державою мінімального розміру, вільний вибір професії, роду занять і роботи.

На зміну прийнятому ще в 1971 році КЗпП уряд вніс законопроект №2708 «Про працю», зареєстрований в Раді 28 грудня 2019 року, за пару днів до терміну, який встановив президент. До 1 січня 2020 року Кабмін повинен був створити умови для «лібералізації трудових відносин та оновлення законодавства про працю». У документа вже є і альтернативні версії, внесені депутатами ОПЗЖ і «Батьківщини».